

beweging was nog dezelfde, het voortgedreven worden over het water.

Dien nacht had ze van Jacques gedroomd. Ze lag op een divan, en hij kwam dicht bij haar, streelde haar schouders. Maar ze kromp ineen, ze wilde schreeuwen en kon niet. — Nu ik uit eerlijken drang naar je toekom, zei hij, nu stoot je me af; en zijn stem klonk klagend. — Toen moest ze naast hem voortloopen, maar na enkele stappen was zoo ze moe, dat ze door haar knieën zakte. Met een uiterste van inspanning richtte ze zich weer op, wetend dat hetzelfde zou terugkeeren. Ze had dien droom aan iemand willen vertellen, maar aan wien kon ze dat doen? Plotseling vroeg ze:

— Zeg, denk jij dat Greet en Jacques zich zullen verloven?

Frans antwoordde niet dadelijk. — Hè? zei hij. Zijn scherpen blik zag ze even afdwalen, dan, terloops: Allicht zijn ze al zoo ver.

— Wat?

— Nou, jij verwacht het dus toch ook?

— Ik? nee. — Zijn onverschillige toon kwetste haar, en ze bloosde, fel en dwaas-hinderlijk.

— We zijn er haast, zei Frans, wil jij den schoot losmaken en langzaam in vouwen?

— Maar het zeil staat zoo ver buiten de boot.

— Het komt naar je toe. Hij trok de touwen aan.

Nu strekte ze haar lichaam, en reikte met haar armen omhoog. Ze zag de gaffel dalen langs den gladden, gelen mast, greep in het stugge linnen, dat koel tegen haar gloeiende wangen woei.

— Voorzichtig, de plooiën netjes naar één kant.

Het groote doek, fladderend tegen het hel blauw van den hemel, dreigde vallend over haar heen te storten. Ze voelde zich klein, haar handen machteloos. — Frans! riep ze even, maar hij lette niet op haar. Hij stond nu rechtop aan het roer, hief nog zijn kin, om de zeer smalle opening tusschen andere, vastgemeerde boeiers te zien, waarin hij sturen moest. Een schippersjongen aan den wal gaf hem wenkende kreten.

Toen ze stil lagen en het geraas van de stad zich plotseling leek te verdubbelen, zei hij Ina met afgewend hoofd, dat ze maar alleen naar huis moest gaan: hij had nog wat met den schipper te bespreken. Ze verstond hem niet geheel, begreep, uit zijn houding, dat hij achter wilde blijven, en stapte aan den oever. Daarna begon ze werktuigelijk in de richting van haar huis te loopen.

Frans draalde op de werf. De baas en zijn knechten, die hem kenden, keken met kleine blikken naar hem, en meteen weer aan zijn aarzelende gestalte voorbij. De eigenaar wist dat hij dacht over het koopen van den boeier waarmee hij vaak zeilde, en het liet hem onverschillig. Hij had een wat te lagen prijs genoemd, wilde daarvan niet terug, maar de lange beden-